

der egyébként is visszavezette gondolatait az összejövetel nyarához s a sétához, amelyet unokáival tett a gyümölcsösben. A kísértetgyümölcsösben, ahogy a gyerekek neveztek, mert a fái elszáradtak valamely betegség következtében, és fonnyadt almák csüngtek az ágakon egy egész éven át. Amint Martha ott állt a gyerekekkel, lányának legidősebb fiához fordult: – És mi leszel, ha nagy leszel, Mr. Albert Redmond? – kérdezte.

A fiú felnézett rá sápadtkék szemével, miközben a sarkán forgott, köröket rajzolva a porba. Tízéves volt, kezdett serdülni. Piros kosárcipőt viselt, nyakában sípot egy lilanarancs bőrszíjon, amit a cserkész táborban csomózott azon a nyáron. – Ötvencentes milliomos – vigyorodott el.

Amikor Martha meghallotta Raymond szavait a gyermek szájából, a szíve kalapálni kezdett, arca elvörösödött. Raymond mintegy ott termett mellettük. Hívatlan, a pokolba kívánt vendégként visszatért ártatlan képével, halovány áruló karjával, mindazzal, amire Martha évekkal azelőtt érzéketlenné, süketté és vakká vált önnön akaratából. – Nos, te betyár – súgta Raymond meleg hangon, sokat sejtetően Martha fülébe –, mi lelte azokat az almákat?

– Remélem, nem fogod erre vesztegetni a drága idődet – mondta Martha akkor a fiúnak, miközben meredten bámulta a gyümölcsöst, s hirtelen fordult egyet vele a világra, mintha arra ébredt volna, hogy a föld köröz, hogy e végtelen mozgás visszahozta ide, ahol egy pillanatig úgy tűnt, hogy e fáknek makacs és ellentmondásos igazsága egybeolvadt saját életének hadakozó igazságaival: a fák elszáradtak, de a gyümölcs nem hull le róluk. A remény a semmiben is megkapaszkodhat, és egy töpörödött kis alma elég ahhoz, hogy a szerelmet visszacsalogassuk erre a világra. A gyümölcsben meglátta a magokat, a magokban a további gyümölcsöket. E mozgásban meglátta a forgó árnyékot, amelyet az öröklét vet a világra, s meglátta a folyót, amely odavisz bennünket. Martha nem felejtett.

Amikor a zsoldárnak vége lett, a lelkész elmondta a szűk kapu, a szigorú elszámoltatás történetét, beszélt az ígért földjének elegyengetett, elsimított és kigyomlált földjéről, mely felé a feltámadás biztos reményében tartunk. S az istentisztelet végeztével Martha kint állt a templom előtt, és úgy üdvözölte azokat a szigorú, rezzenéstelen lelkeket, mintha a rokonai volnának.

Kovács András Ferenc

KAVAFISZ-ÁTIRATOK

A Ptolemaioszok dicsősége

Én, a Lagida, én vagyok a király. Korlátlan uralkodó
(teljhatalmam és gazdagságom által) minden öröm fölött,
egyedüli birtoklója az összes földi meg égi gyönyörnek.
Makedón vagy barbár; senki sem ér fel, senki sem fogható,
senki sem mérhető, sem hasonlítható hozzám. Nevetséges,

szánalmasan útszéli a Szeleukida – durva dőzsöléseivel,
közönséges kicsapongásaival merő ízléstelenség.
Ám ha valami másra szomjaznátok, jöjjetek, halljátok, lássátok:
lábaimnál hever minden városok mintája, eszményi modellje,
a tudományok lakhelye, a hellenizmus csúcса, mindenek fölött,
minden szóban, minden művészetekben felsőbbrendű, legelső.

1911

ITÁLIA PARTVIDÉKÉN

Menandrosz sarja, Kémosz, Itáliának éke,
vigasságban, gyönyörben mulatja ifjúságát;
amint szokásos arra, fenn, Magna Graeciában,
a fényűzésbe tespedt ifjak gazdag körében.

Habár ma – jelleméhez nem illón – túl mogorva,
gondterhelt, búskomor tán. Bánattal telve nézi,
ahogy hajórajokról rakodják szét a parton
a fölprédált, kifosztott Peloponnészosz kincsét.

Görög zsákmány: rabolván fölégették Korinthoszt.

Bizony, ma képtelenség, lehetetlen, hogy Menandrosz
könnyelmű sarja, Kémosz, Itáliának éke,
épp szórakozni vágya, s mulatozni volna kedve.

1925

Kiss Anna

ÖRVÉNY

talán a
szárnyaké,
amint a
szárny visz
fölfelé,